

A la Sala Lancry, el dissabte dia 7 de març.

L'ASSAMBLEA INFORMATIVA

Tal com estava anunciat, tingué lloc la segona Assemblea Informativa d'Esquerra Republicana de Catalunya. Hi assistiren nombrosos militants i simpatitzants. El President Departamental Narcís SUNYER obri l'acte per a recordar l'objectiu d'aquestes assemblees.

Joan Sauret ocupà la tribuna per a desenrotllar el tema "ELS COMUNISTES I LA UNITAT ANTIFRANQUISTA. Després que el nostre amic advertís que parlava en nom propi "car cap dirigent no es pot prendre el dret de confondre les seves opinions personals amb les del partit", digué que, al seu entendre, ja era hora que ens decidíssim a clarificar la política catalana desfent la nebulosa de la presència del partit comunista. L'orador observà que "l'Esquerra és l'únic partit d'Europa que no ha definit la seva posició davant la qüestió comunista car, quan per exemple, diem que s'ha de constituir el front antifranquista amb TOTS, l'adjectiu no és tan concret com alguns es creuen puix que es presta a una doble utilització: amb TOTS, sense excepció, o amb TOTS... els partits democràtics, occidentalistes". Entèn Sauret que ni la doctrina ni la tàctica comunistes no haurien d'ésser considerades tabú per "La Humanitat" puix que no ens trobem davant d'una doctrina i d'un partit afins per a merèixer tanta prudència. Som als antípodes per raó de la dictadura de classe que els comunistes propugnen i, per això mateix, digui's el que es vulgui, l'Esquerra no és l'aliat natural del P.S.U.C.. Cal afegir que el nostre partit té suspeses les relacions amb aquest i ho serà aclarir que l'acord és vigent i ningú més que un Ple no pot revocar-lo".

Sauret creu equivocada tota vacil·lació en matèria política. "L'Esquerra no pot seure en una cadira i romandre a l'expectativa, sense precisar la seva actitud en cada moment, perquè això és impropï d'un gran partit com el nostre, s'augmenta la confusió i es descoratja els militants". L'orador es preguntà si no serà aqueixa indecisió la conseqüència de la por a ésser titllats d'anticomunistes. "Tots sabem - digué - que ara no som "lliures" de limitar-nos a l'afiliació a un partit puix que els comunistes ens "obliguen" a ésser anti. L'Església laica vol que siguem els seus corders o els seus llops. Es aquesta una astúcia per a llançar-nos cap el comunisme, i la por a l'anti no deixa lleure per a la crítica dels errors comunistes. El xocant del cas és que els redactors de "Lluita" s'han passat dos anys injuriant el nostre partit sense ni adonar-se que feien d'anti-Esquerra".

L'orador analitzà després les incidències de les relacions entre el P.S.U.C. i l'Esquerra, del 1936 fins a l'alliberament de França, les quals esdevingueren una pugna constant. Heus aci alguns dels aspectes que demostren l'actitud clara i decidida del nostre partit enfront dels comunistes: visita del Consell Executiu al ministre Prieto per a notificar-li que podia comptar amb nosaltres en la resistència que oferia als treballs comunistes per a obtenir l'hegemonia política en el terreny militar; iniciativa enèrgica del C.E. per a normalitzar la nostra institució parlamentària, la qual tanta nosa feia al P.S.U.C.; protesta de destacades personalitats nostres contra els procediments processals clandestins que valgueren la mort d'Andreu Nin; segon intent a Darnius per a eliminar els comunistes del Govern Català; refús dels consellers d'Esquerra a participar, ja a París, en reunions de Consell amb els psuquistes; ajut decisiu de la posició Prieto (Diputació Permanent) contra Negrín (Govern), etc.

La victòria aliada posà de moda arreu d'Europa els governs de coalició i sota aquesta influència els nostres comunistes integraren els tres governs exiliats. Però segons Sauret aquells desaprofitaren l'oportunitat de conviure lleialment en el bloc antifranquista i es llançaren a una campanya de procacitats contra els dirigents dels altres grups. "La tàctica de minar la base fou fruit d'una increïble miopia car no tingueren en compte que era precisament la